

РЕШЕНИЕ

№ 6969

гр. София, 25.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 26.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **1584** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл.156 и следващи от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя З. Д., срещу Ревизионен акт № Р-22221418006271-091-001/27.06.2019г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – [населено място].

В жалбата се поддържа, че РА е незаконосъобразен, необоснован и недоказан, издаден в нарушение на материалния и процесуалния закон и в разрез със събраните по преписката доказателства. Жалбоподателят счита, че от събраните доказателства се установява наличието на всички предпоставки, обуславящи правото на данъчен кредит по доставките, по които това е отказано. Сочи се, че предмет на оспорените доставки са строителни услуги и материали, доставени именно от спорните доставчици, за изграждането и ремонта на обекти, чието изпълнение е възложено на дружеството. Изтъква се, че полученият по доставките резултат е вложен в последващи облагаеми доставки. Поддържа се, че плащането на цената – цялостно или частично представлявала данъчно събитие и самостоятелно основание за начисляване на данък. Жалбоподателят твърди, че в хода на ревизионното производство са предоставили достатъчно доказателства относно произхода на материалите, като излага доводи, че неустановяването на произхода на стоките не може да бъде основание за отказване правото на данъчен кредит. В подкрепа на доводите си жалбоподателят се позовава на практиката на СЕС и на ВАС. Моли за отмяна на ревизионния акт и за присъждане на сторените по делото разноски. В с.з.

жалбоподателят се представлява от адв. Ж., който поддържа жалбата.

Ответникът - Директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“-гр.С. при ЦУ на НАП, представляван от юрисконсулт М., оспорва жалбата, моли за потвърждаване на РА и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди оплакванията в жалбата, събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, и като направи служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно чл.160, ал.2 ДОПК, намира следното:

Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221418006271-020-001 от 16.10.2018 г., издадена от М. Й. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед №РД-01-803 от 07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С.. Ревизията е с обхват задължения на [фирма] по ЗДДС за периодите от 14.04.2016 г. до 31.07.2018 г. ЗВР е връчена на 25.10.2018 г. и е изменена със Заповед за изменение на ЗВР №Р-22221418006271-020-002 от 21.01.2019 г. и Заповед за изменение на ЗВР №Р-22221418006271-020-003 от 20.02.2019 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221418006271-092-001 от 08.04.2019 г., който е връчен електронно на 12.04.2019г. Срещу констатациите в РД не е подадено възражение.

Ревизията приключва с РА №Р-22221418006271-091-001 от 27.06.2019 г., издаден от М. Й. С. – орган, възложил ревизията, и С. М. М., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. РА е връчен електронно на 08.07.2019 г. С РА е отказано на дружеството право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 227 334,14 лв. по фактури, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК[ЕИК]., и са определени лихви за просрочие в размер на 48 297,07 лв.

Срещу РА дружеството е подало до директора на Дирекция „ОДОП“ жалба, съответно свх. №53-06-7105 от 16.07.2019 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. №23-22-1392 от 18.07.2019 г. по регистъра на дирекция ОДОП С..

Решаващият орган е приел, че ревизионният акт следва да се отмени в частта на отказаното право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма], [фирма] и [фирма], и да се потвърди в частта на отказаното право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма] и от [фирма]. С оглед на това, с Решение № 2184/23.12.2019г. Директорът на Дирекция „ОДОП“ е отменил РА в оспорената част на установените резултати по ЗДДС за данъчните периоди от месец април 2016 г. до месец август 2016 г. включително и от месец октомври 2016 г. до месец септември 2017 г. включително, ведно със съответните лихви, и е изменил ревизионния акт в частта на установения резултат по ЗДДС за данъчен период месец януари 2018 г., като е определил данък за внасяне в размер на 3 013,22 лв., ведно със съответните лихви. В останалата оспорена част на установените резултати по ЗДДС за данъчните периоди от месец октомври 2017 г. до месец декември 2017 г., включително, директорът на Дирекция „ОДОП“ е потвърдил ревизионния акт.

Решението на директора на Дирекция „ОДОП“ е връчено на 30.12.2019г.

Извършените в хода на ревизията процесуални действия и направените от ревизиращите органи констатации и изводи, касаещи оспорената с настоящата жалба част от ревизионния акт, са следните:

Установено е, че извършваните от дружеството сделки са основно за изпълнение на строително-монтажни работи /СМР/ по Националната програма за енергийна ефективност на многофамилни жилищни сгради на територията на общините Х., С. и П., както и дейности по реконструкция, реставрация и адаптация на опожареното крило на манастир „Св. П. М.“, находящ се в [населено място], [община].

В хода на ревизията на жалбоподателя са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения, като са представени доказателства с писма вх. №53-00-3303-1 от 12.11.2018 г. и №53-00-3303-2 от 12.11.2018 г. Направена е и проверка на място на оригиналната търговска и счетоводна документация на дружеството, за което е съставен Протокол №1240308 от 19.02.2019 г.

Инициирани са и насрещни проверки на други задължени лица – преки и предходни доставчици на ревизирания субект, за които са изготвени протоколи.

Връчени са искания за представяне на доказателства и даване на писмени обяснения от Н. З. Д., в качеството на управител на [фирма] за времето от 18.01.2016 г. до 10.11.2017 г., и от З. А. Д., настоящ управител на дружеството-жалбоподател. В отговор лицата са представили документи с вх. №53-00-3303-6 от 03.12.2018 г. и вх. №53-00-3303-7 от 03.12.2018 г.

След анализ на събраните доказателства органите по приходите са приели, че не са налице предпоставките за признаване на декларирано от дружеството право на приспадане на данъчен кредит в размер, както следва:

1. 29 337,60 лв. за данъчен период месец октомври 2017 г. по фактури №0...066 от 22.10.2017 г., №0...067 от 26.10.2017 г. и №0...068 от 27.10.2017 г., издадени от [фирма]. Фактурите са за доставка на строителни материали – силиконова мазилка CEREZIT СТ 74, полимерна мазилка, лепило топлоизолация, грунд за мазилка, гипскартон и топлоизолация.

С Протокол за извършена насрещна проверка №П-22221018193477-141-001 от 11.12.2018 г. е установено, че доставчикът не е отразил посочените фактури в дневниците си за продажби. От датата на регистрирането му по ЗДДС – 18.12.2015 г., включително и за периода месец октомври 2017 г., дружеството е подавало СД с нулеви резултати. По данни от информационната система на НАП, доставчикът няма налични активи, нито наети лица по трудово или извънтрудово правоотношение, а в дневниците му за покупки не са включени фактури за платени наем на офис, нито фактури за покупка на консумативи и канцеларски материали, или други, указващи за извършване на реална търговска дейност.

На електронния адрес на дружеството е връчено искане за представяне на документи. С писмо вх. 53-00-3303-14 от 04.02.2019 г. е дадена обяснителна записка относно причините за късното представяне на документите и са приложени фактури за продажби, приемо-предавателни протоколи, банкови извлечения, хронологична ведомост, договори, дневници за покупки и продажби. Ревизиращите са установили, че представените документи касаят друг контрагент и не са относими към фактурите, издадени на жалбоподателя.

Изготвено е искане за представяне на документи, адресирано конкретно до управителя на [фирма] С. Т. С.. Указано му е да даде обяснение и представи доказателства кое е лицето, осъществило търговска кореспонденция с ревизираното дружество, както и да даде информация за лицата, договаряли сделките и изготвяли счетоводните и търговски документи, да посочи местонахождение на търговските обекти и офиси на дружеството и да представи сключени с жалбоподателя договори.

С писмо вх. №53-00-3303-17 от 08.02.2019 г. лицето е заявило, че „... представените документи с вх. №53-00-3303-14/04.02.2019 г. от [фирма], тези документи не съм ги подписвал аз. Документите, които са представени, са от счетоводителката на Ж. Т.“. Във връзка със спорния доставчик жалбоподателят е представил копия от фактурите и приложени към тях приемо-предавателни протоколи. Ревизиращите са констатирани несъответствие между подписа на управителя върху разписката от връченото му искане за представяне на документи и подписа на това лице върху представените от жалбоподателя приемо-предавателни протоколи.

При тези факти и обстоятелства органите по приходите са формирали извод за недоказаност на реалното извършване на доставки по фактури, издадени от [фирма]. 2. 57 212,09 лв. за периодите октомври, ноември и декември 2017 г. и месец януари 2018 г. по 7 фактури, издадени от [фирма]. Фактурите са за доставка на строителни материали – полимерна мазилка Р. В., лепило топлоизолация CEREZIT, силиконова мазилка CEREZIT, грунд за мазилка, гипскартон, топлоизолация.

С Протокол за извършена насрещна проверка №П-22220218193478-141-001 от 18.12.2018 г. е установено, че доставчикът е регистриран на основание чл. 176 от ЗДДС, считано от 14.05.2018 г. В отговор на връченото му искане за представяне на документи са представени копия от фактурите, дневници за покупки и продажби, хронологии на счетоводни сметки и оборотни ведомости. С цел доказване на произход на материалите е представена фактура №369 от 01.10.2017 г. /на италиански език/ на стойност 100 000 евро, издадена от F. S.R.L., с валиден VIN IT008725302258, Италия и сключен с това дружество договор за доставка от 01.10.2017 г. При справка в регистъра на НАП е установено, че в дневника за продажби на [фирма] е включен протокол №1 от 01.11.2017 г. по чл. 117 от ЗДДС, с данъчна основа 195 000 лв. и самоначислен ДДС в размер на 39 000 лв. във връзка с италианския доставчик, но копие от протокола не е представено. Не са представени документи за транспорт на стоките от Италия до България и е констатирано, че F. S.R.L не е декларирало вътреобщностна доставка към [фирма].

Освен горното, е установено, че издадената на жалбоподателя фактура №32 от 21.10.2017 г. е включена в дневника за продажби на [фирма], но с получател [фирма].

Въз основа на представените от доставчика оборотни ведомости ревизиращите са констатирани несъответствие между крайните салда на сметка 411 – Клиенти и сметка 501 – Каса, при идентични стойности на дебитните и кредитни обороти за периода. Установено е, също, че [фирма] няма заведени стоки по сметка 304, нито заведени дълготрайни активи. Дружеството не е подавало декларации и не е представило доказателства за наети лица по трудово или по извънтрудово правоотношение, а в дневниците му за покупки не са включени фактури за разходи за наем, консумативи, канцеларски материали и други, указващи наличие на реална търговска дейност.

На [фирма] е извършена ревизия и е издаден Ревизионен акт №Р-22220218001993-091-001 от 17.12.2018 г., с който са установени задължения в особено големи размери. При ревизията е констатирано, че дейността на дружеството е продажба на скрап и са представени сертификати за произход на отпадъци от черни и цветни метали. Не са представени първичните счетоводни документи, нито друга счетоводна и търговска документация.

При тези фактическа обстановка ревизиращите са приели за недоказано наличието на доставки по фактурите, издадени на задълженото лице от [фирма].

По искане на жалбородателя по делото е допусната съдебно-счетоводна експертиза, по която вещото лице е дало следното заключение:

Дружеството не съхранява материали на склад и доставя същите направо на обектите, поради което осчетоводяването на фактури за материали става по дебита на сметка 601 Разходи за материали, сч.см. 4531 Начислен ДДС за покупки срещу кредит на сметка 401/1 Доставчици. Фактурите за получени услуги се осчетоводяват по дебита на сч.см. 602 Разходи за услуги, сч.см. 4531 Начислен ДДС за покупки срещу кредит на сметка 401/1 Доставчици. Плащането на доставчиците се осчетоводява по дебита на сметка 401/1 Доставчици срещу кредит на сметка 501 Каса или кредит на сметка 503 Разплащателна сметка. Фактурите, получени от [фирма] и [фирма], са осчетоводени по дебита на сметка 601 Материали с данъчната основа и дебита на сметка 4531 Начислен ДДС за покупките срещу кредит на сметка 401/1 Доставчици с цялата сума за плащане. През 2018г. са извършени 5 бр. плащания на задължения към [фирма], които са осчетоводени по дебита на сметка 401/1 Доставчици срещу кредит на сметка 501 Каса в лв. Сумата е внесена по банкова сметка на доставчика. През 2017г. са извършени 3 бр. плащания на задължения към [фирма], които са осчетоводени по дебита на сметка 401/1 Доставчици срещу кредит на сметка 501 Каса в лв. Сумата е внесена по банкова сметка на доставчика. По втория въпрос на експертизата относно отразяването на спорните фактури в регистрите на доставчиците, експертизата не е установила различни факти и обстоятелства от тези, които са посочени от ревизиращите органи. Заключениеето на вещото лице, е че ДДС за довносяне е определен на [фирма] правилно.

По искане на жалбоподателя е допусната и съдебно-техническа експертиза, по която вещото лице е дало заключение, че за обект: „Прилагане мерки за енергийна ефективност на многофамилна жилищна сграда – ж.н. О., [жилищен адрес] обектът е завършен на 05.06.2017г., а процесните доставки на материали от [фирма] са от по-късни дати – от м.10/2017г. до м. 01/2018г. и няма как да са вложени в този обект. Доставките на строителни материали от [фирма] съответстват на периода на изпълнение на СМР във връзка с реализацията на Националната програма за енергийна ефективност на многофамилните жилищни сгради на територията на [община], на сграда с административен адрес: [населено място], [улица]. Според изчисленията на вещото лице доставените грунд за мазилка, силиконова и полимерна мазилки и гипсокартон са в много по-големи количества от необходимите за изпълнението на възложените СМР [фирма] на обект [населено място], [улица], а вложеното в обекта лепило за топлоизолация е в по-голямо количество от доставеното. Относно обекта „Реконструкция, реставрация и адаптация на опожареното крило на манастир „Света П. М.““ вещото лице е установило, че актуваните СМР от жалбоподателя към възложителя [фирма] са действително извършени, но съгласно договора [фирма] е възложил на жалбородателя изпълнението на СМР на обекта без строителните материали и съгласно приложените по делото акт обр. 19 за извършени СМР, жалбоподателят е актувал към [фирма] направа/монтаж на видове СМР без доставка на материали. Заключениеето на вещото лице е, че доставените материали от [фирма] не са вложени в „Реконструкция, реставрация и адаптация на опожареното крило на манастир „Света П. М.““.

Заключенията и по двете експертизи не са оспорени от страните и съдът ги кредитира като безпристрастни, компетентно изготвени и обосновани.

При така установената фактическа обстановка съдът формира следните правни

ИЗВОДИ:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, след изчерпване на административния ред за обжалване на РА, поради което е допустима. Относно предмета на оспорването, в жалбата е посочено, че се подава срещу частта от ревизионния акт, която е потвърдена от директора на Дирекция „ОДОП“, като не е посочено изрично се оспорва и изменената част. От обстоятелствената част на жалбата е видно, че се оспорва и частта от ревизионния акт, която е изменена от решаващия орган, а именно относно данъчен период месец януари 2018г., тъй като през този данъчен период е издадена една от фактурите, за които е отказано право на данъчен кредит, което е предмет на недоволството на дружеството. С оглед на това и тъй като от жалбата става несъмнено ясно, че жалбоподателят възразява срещу отказа да му бъде признат данъчен кредит от доставчиците [фирма] и [фирма] по фактури, издадени през месеците октомври, ноември и декември 2017г. и януари 2018г., съдът приема, че предмет на настоящото дело е ревизионния акт в частта, с която е потвърден и изменен от решаващия орган за тези периоди.

Разгледана по същество, жалбата **е неоснователна.**

Ревизионното производство е възложено и извършено от компетентни за целта органи и при спазване на процесуалните правила на ДОПК за извършването на ревизията. РА е издаден от органите по чл.119, ал.2 ДОПК, в предвидената форма и съдържа реквизитите по чл.120, ал.1 ДОПК. Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Относно материалната законосъобразност на РА правният спор се свежда до това законосъобразно ли органите по приходите са отказали да признаят на жалбоподателя право на данъчен кредит.

За да се признае на получателя по облагаема доставка правото на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 от ЗДДС, следва кумулативно да са изпълнени две предпоставки - лицето да притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и 115 от ЗДДС, в който данъкът е посочен на отделен ред - по отношение на доставки на стоки или услуги, по които лицето е получател, и наличието на реално осъществена доставка на тези стоки или услуги.

В случая относно фактура № 0...061 от 19.01.2018 г. не е налице формалната предпоставка за признаване правото на данъчен кредит, тъй като фактурата не отговаря на изискванията на чл. 114, ал. 1, т. 9 от ЗДДС. Фактурата е с предмет „материали по опис“, каквито обаче нито са посочени по вид и количество, нито е приложен опис. Следователно, не може да се приеме, че е налице редовен, отговарящ на изискванията на чл.114 от ЗДДС данъчен документ, поради което за тази фактура отказът да се признае данъчен кредит е обоснован и законосъобразен и само на това основание.

Основният спор по делото обаче е относно това дали услугите, документирани с процесната фактура, са реално извършени. Реалността на фактурираната доставка представлява фактически въпрос, за изясняването на който съдът следва да извърши обща преценка на всички доказателства и фактически обстоятелства, за да определи дали разглежданите доставки са действително

осъществени (в този смисъл Решение на СЕС от 18.07.2013г. по дело C-78/12г.).

Предмет на фактурите, издадени от [фирма] и [фирма], са стоки /строителни материали/. Съгласно чл. 6, ал.1 от ЗДДС доставка на стока по смисъла на този закон е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката. В случая се касае за родовоопределени вещи, за прехвърлянето на собствеността върху които са приложими общите правила на ЗЗД, според които собствеността върху такива вещи се прехвърля с определянето им по съгласие на страните, а при липса на такова, когато бъдат предадени (чл.24 ал.2 от Закона за задълженията и договорите). По отношение на фактурираните стоки и за удостоверяване предаването на стоките са представени приемо-предавателни протоколи, които обаче не са достатъчни, а и убедителни, за да се приеме, че спорните доставки са реално извършени. При оценката за доказателствената тежест на протоколите съдът съобразява, че се касае за частни свидетелстващи документи, които са без достоверна дата и които са предназначени да удостоверят изгодни за страната, която ги представя, факти, поради което същите следва да бъдат преценявани в зависимост от това доколко кореспондират с останалите доказателства по делото. Не може да бъдат игнорирани и констатираните от органите по приходите несъответствия относно протоколите – така за стоките /силиконова мазилка CEREZIT/, за които се отнасят приемо-предавателните протоколи от 20.10.2017 г. и от 29.11.2017 г., подписани от [фирма] като доставчик, са представени протоколи за приемането им от предходен доставчик - [фирма] от по-късна дата - 15.12.2017г.

Тезата за реално извършване на спорните доставки се разколебава от установените от ревизиращите органи и от вещото лице данни относно отразяването на фактурите в счетоводните документи и регистри на доставчиците. Конкретно, относно [фирма] е констатирано, че въобще доставчикът не е отразил фактурите в дневниците си за продажби, а относно [фирма] са декларирани само три фактури / номера 0... 41, 0.....44 и 0.....54 от м. ноември и декември 2017г./, а за останалите данъчни периоди не са представени данни. Вещото лице е направило извод, че представените за доставчика [фирма] счетоводни регистри и оборотни ведомости не са годни за анализ, тъй като данните в тях не отговарят на сборовете в оборотните ведомости. Относно другия доставчикът – [фирма] вещото лице по ССЧЕ е констатирало, че няма нито една фактура, плащане или справка, която да свързва този доставчик с [фирма].

На следващо място, не е доказано по делото придобиването от доставчиците на фактурираните строителни материали, съответно възможността им да се разпоредят с тези стоки посредством продажба на жалбоподателя. Специално за [фирма] е констатирано, че за периодите от 01.12.2017 г. до 28.02.2018 г. дружеството има издаден Ревизионен акт №Р-22220218001993-091-001 от 17.12.2018 г., в който е констатирано, че дейността му е продажба на скрап, т.е. няма никакви данни, че през процесните периоди доставчикът е осъществявал търговска дейност, свързана с покупко-продажба на строителни материали. И за двата доставчика не е установено наличие на складови бази и разполагаеми стокони наличности, няма данни за сключени трудови или

граждански договори, за транспортни средства, товаро-разтоварна техника, машини, инструменти. Относно транспортирането на стоките и двете дружества не представят документи, че притежават собствени или наети МПС, съответно не посочват с какви или чии превозни средства и кога и как е осъществен превоза по отделните доставки. С оглед на това се налага извод за недоказаност наличието на такива стоки при доставчика, сочещо на капацитет и възможност за изпълнение на въпросните доставки.

На следващо място, с оглед резултата от СТЕ, не може да се приеме за доказано и влагането на фактурираните стоки в обектите, за които се твърди, че са доставени. Действително, вещото лице е констатирало, че СМР са изпълнени от жалбоподателя, но не се доказва, че за целта са използвани именно стоките, които са предмет на спорните фактури. Предвид констатациите на вещото лице, че някои от доставките /от [фирма]/ са последващи спрямо извършването на СМР, а за други – че количеството на стоките по фактурите не съответства на количеството вложени материали на съответния обект / за обект в [населено място]/, както и че съобразно документите/договори и акт – обр. 19/ не би следвало въобще да са влагани материали на жалбоподателя по извършените от доставки на обект манастир св. П., следва да се приеме за недоказано и влагането на фактурираните стоки и използването им за извършване на последващи облагаеми доставки.

Съвкупно преценени, представените в хода на ревизията и приобщени по настоящото дело доказателства сочат, че [фирма] и [фирма] не са осъществили доставка на фактурираните стоки. Фактът на извършено разплащане по фактурите, което се потвърждава и от ССЧЕ, не може да обоснове различен от налагащия се извод за липса на реални доставки. Изводът на органите по приходите, че не е налице материалната предпоставка за упражняване правото на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма] и [фирма], е обоснован и извършените корекции на декларираните резултати по ЗДДС за съответните данъчни периоди са законосъобразни, което прави жалбата неоснователна и същата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото, основателна се явява претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, каквото следва да бъде определено съгласно чл.161, ал.1 от ДОПК в размер на 3 126 лв. съобразно чл.8, ал.1,т.4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 и чл.161, ал.1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Административен съд София – град, III-то отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Н. МИ С.“ Е. срещу Ревизионен акт № Р-22221418006271-091-001/27.06.2019г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – [населено място], в частта му, която е потвърдена и изменена с Решение № 2184/23.12.2019г. на директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП .

ОСЪЖДА „Н. МИ С.“ Е. да заплати на Националната агенция за приходите сумата от 3 126 лева (три хиляди сто двацет и шест лева) за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването на страните за изготвянето му.

СЪДИЯ: